

de lød adskilligt mere køligt end den højtærede Konseilspræsidents. At de just i nogen særlig Grad overraskede mig, kan jeg ikke sige. Men det ærede Medlem vil vide, at jeg, da jeg første Gang begrundede mit Forslag, angav, ved hvad Lejlighed der fra de interparlamentariske Konferencers Side var givet Løfte om, at man vilde virke for Fredsbevillinger, saa det forekommer mig i og for sig, at det ikke er rigtigt, at et saadant Krav ikke foreligger. Men nok derom. Dersom der i det Folketing, der træder sammen efter Valget, blandt dem, der i øvrigt ere villige til at fremme Forsvarslovene i Overensstemmelse med den Regering, i hvis Lod det falder at løse Spørgsmaalet, findes 10 Folketingsmænd, der have en lige saa bestemt Villie til at gennemføre en saadan Fredsbevilling som jeg, vil den blive gennemført, ogsaa dersom det bliver det ærede Medlem fra Ringkøbing, der til den Tid faar den Opgave at gennemføre Forsvarslovene.

Naar den højtærede Konseilspræsident opfordrer mig til at tage mit Forslag tilbage, og naar det ærede Medlem fra Ringkøbing udtaler sig, som han gør, maa jeg naturligvis erkende, at det ikke vilde være rigtigt at føre Forslaget frem til Afstemning. Det vilde ogsaa stride imod den Forudsætning, under hvilken adskillige af mine Medforslagsstillere have sluttet sig til Forslaget. Man har erkendt, at Sagen ikke paa den Maade burde sættes paa Spidsen. Men jeg vil sige for mit personlige Vedkommende, at naar jeg nu, inden denne Forhandling slutter, tager Forslaget tilbage, vil jeg udtrykke den Betydning, jeg tillægger denne Sag, derved, at jeg, efter ved Afstemningen om Ændringerne og de enkelte Paragraffer at have tilkendegivet min saglige Stilling til Forsvarssagen — jeg er jo aldeles ikke enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa —, vil undlade at stemme for de militære Forslag under Henvisning til, at jeg vel ønsker dem gennemførte, men kun i Forbindelse med en betydelig Bevilling til Fredsbevægelsens Fremme.

R. Nielsen (Præstø Amts 4de Valgkreds): Naar man tænker tilbage til 1902, da der blev nedsat en Kommission til at udarbejde et Forslag til Ordning af vort Militærvæsen, antager jeg, at de fleste af dem, der var med til at nedsætte denne Kommission, havde til en vis Grad haabet,

at der skulde naas en Overenskomst, hvorpaa vor Forsvarsordning kunde baseres. Men det viste sig efter de 6 Aars Forløb, at Kommissionens Medlemmer indtog en Mængde forskellige Standpunkter. Og da nu det Udvalg, hvormed vi her have at gøre, blev nedsat for at se at træffe en Overenskomst paa Basis af denne Kommissionsbetænkning, viste det sig ogsaa, at dette Haab glippede, idet der i Udvalget fremkom endnu flere Standpunkter. Det væsentligste af de Særstandpunkter, der ere fremkomne, angaves af den nuværende Konseilspræsident og Forsvarsminister, idet han kom med et Forslag, som temmelig sikkert Kommissionen ikke havde tænkt paa. Dette Forslag fra den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister vil komme til at skille dels Partierne og dels Vælgerne, thi det vil trække Linierne saaledes op, at en Del saakaldte Venstremænd rundt om i Kredsen ville appellere til Højre og gaa til Valg sammen med Højre mod Venstre.

Naar det nu staa saaledes, at der ikke er mere Enighed her om vor Forsvarsordning, kommer jeg uvilkaarlig til at tænke paa en Udtalelse af den første Venstrekrigsminister, Generalmajor Madsen. Han udtalte, som der staa paa Sp. 355 i Folketingstidenden for 1901: „Hvorledes end den endelige Ordning af vort Forsvarsvæsen bliver, maatte den betragtes som mislykket, naar den ikke havde Folkets fulde Tillid“. Naar nu Folketingsmændene herinde og Vælgerne ude omkring i Landet staa saa delte, kan jeg ikke tænke mig, at vi kunne opnaa en Forsvarsordning, som kan samle Folket om sig. Slet ikke tror jeg, at det Forslag, som er kommet fra den nuværende Regering, kan samle Folkets Tillid om sig. Thi naar man hører, hvad der siges ude omkring i Befolkningen, er den almindelige Mening dog den, at vel ville vi være med til at forsvare os — jeg er sikker paa, at der er ikke en eneste, der ikke er besjælet af den Fædrelandskærlighed, at han vil være med til at forsvare Landet —, men Forsvarsordningen maatte kunne træffes paa Grundlag af de store Summer, som alt nu ofres paa vort Forsvar.

Jeg har i Gaar særlig hørt paa tre af mine Partifæller, som alle have ment, at vor Forsvarsordning maatte kunne baseres paa de nuværende Militæruddgifter. Jeg skal ikke komme ind paa det, de udtalte, nemlig Ønsket om en kortere Uddannelsesetid, men jeg tror, at dersom vi naaede dertil at bruge en kortere Uddan-